

РЕШЕНИЕ

№ 35874

гр. София, 17.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 16.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разглежда дело номер **3079**
по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производство по чл.156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на "Сис Ем" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.1, ап.109, ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.Ж., против Ревизионен акт № Р-2222152001256-091-001/16.10.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.Б., в частта, потвърдена с Решение № 160/02.02.2024 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, относно определените му задължения за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 238 220,09 лв. и лихва от 113 781,63 лв.

В жалбата са изложени твърдения за нищожност на РА, в условията на евентуалност - за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на същия. Жалбоподателят счита, че РА е издаден в нарушение на териториалната компетентност на органите по приходите, което води до неговата нищожност. Излага, че са налице вътрешни противоречия във фактическите констатации и правните изводи на приходната администрация. Позовава се на мотивите на решаващия орган за частична отмяна на РА относно задълженията по ЗДДС, че ревизираното лице не е получател на доставки от IQ Smart Sistems LTD и не е извършило доставки към Zadola Universal LTD. С оглед на това установяване жалбоподателят твърди, че няма как да е извършен разход, респективно да е осъществен приход от негова страна. Оплаква се, че решаващият орган, без да излага нито фактически основания, нито да посочи правни основания, без да приложи логика в изводите си или конкретни мотиви, е потвърдил РА в частта по ЗКПО. Намира за необоснован извода, че след като не са реализирани стопански операции и не е реализиран разход, може да бъде реализиран приход от тези стопански операции. С оглед на това намира, че са нарушени принципите на обективност, законност и служебно начало. Сочи, че така предприетото облагане е

незаконосъобразно, при неправилно приложение на материалния и процесуалния закон. Аргументира противоречие с оглед факта, че РА е отменен от решаващия орган в частта по ЗДДС за спорните доставки, но е потвърден в частта по ЗКПО за същите. Смята, че това повдига непреодолимо противоречие, произтичащо от обстоятелството, че отмяната на акта по ЗДДС означава, че важат декларираните от дружеството резултати в отчетните регистри по ЗДДС. В тези дневници са осчетоводени протоколите за ВОП от Великобритания, които касаят направените от дружеството разходи във връзка с приложението на ЗКПО. Оспорва изцяло твърденията в РА, че получените от "Сис Ем" ООД доставки от IQ Smart Systems LTD не са реални. Твърди, че този извод е направен въз основа на негодни доказателства. Подробно обсъжда отговорите от данъчната администрация на Великобритания като твърди, че те неправилно са интерпретирани във вреда на жалбоподателя. Претендира прогласяването на РА за нищожен, евентуално отмяната му като незаконосъобразен, както и присъждане на разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП, чрез пълномощника си юк.З. оспорва жалбата, моли за потвърждаване на РА, като се вземат предвид мотивите, изложени от решаващия орган. Претендира юрисконсултско възнаграждение в зависимост от изхода на делото.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал.1 ДОПК. Решението на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП е връчено на жалбоподателя по електронен път на 06.02.2024 г. (л.33). Жалбата е подадена на 20.02.2024 г. с вх. № 53-00-109, от надлежно упълномощен адвокат (с пълномощно на л.24), и при наличието на правен интерес. Ето защо жалбата е процесуално допустима.

По делото се установява следната фактическа обстановка:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221523001256-020-001/10.03.2023 г., връчена електронно на 13.03.2023 г., издадена от Н. К. Ж., Началник сектор "Ревизии" в отдел "Ревизии" към дирекция "Контрол" при ТД на НАП-гр.Б., е възложена ревизия на жалбоподателя за установяване на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от м.септември до м.декември 2018 г. и по Закона за корпоративното подоходно облагане за 2018 г. ЗВР е връчена по електронен път на 13.03.2023 г., като е определено ревизията да бъде извършена в срок от 3 месеца от връчването ѝ. За ревизиращи органи са определени С. З. Ч. (ръководител на ревизията), и Р. В. Д.. Органът по възлагането е оправомощен със Заповед № 3-ЦУ-3287/08.11.2021 г. и № 3-ЦУ519/10.03.2023 г. на Зам.-изпълнителния директор на НАП и Заповед №РД-01-864/04.11.2022 г. на Директора на ТД на НАП С.. Със ЗИЗВР № Р-22221523001256-020-002/07.06.2023 г. срокът за извършване на ревизията е продължен до 11.08.2023 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р22221523001256-092-001/25.08.2023 г., връчен по електронен път на 25.08.2023 г. Срещу констатациите в РД не е подадено възражение.

Ревизията приключва с РА № Р-22221523001256-091-001/16.10.2023 г., издаден от Н. К. Ж., Началник сектор "Ревизии" в отдел "Ревизии" към дирекция "Контрол" при ТД на НАП-гр.Б. - орган, възложил ревизията, и С. З. Ч., гл.инспектор по приходите при ТД на НАП-гр.Б. - ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 16.11.2023 г. С него са приети изложените в РД факти и обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях.

При ревизията е установено, че дейността на жалбоподателя през ревизираните периоди е предоставяне на хостинг услуги по обработка и транскодиране на видео и аудио данни: разработки на специализиран софтуер за пренос на глас и IPTV. Установено е, че за целта дружеството притежава материална, технологична и кадрова обезпеченост за осъществяване на дейността /офис. компютърна техника и назначено лице по трудов договор, като част от дейностите се извършват и от управителя И. Д. И. - самоосигуряващо се лице/.

Не е спорно между страните, че за 2018 г. жалбоподателят е подал ГДД вх.№ 2215И0189928/11.03.2019 г. с деклариран финансов резултат счетоводна печалба - 47 341,89 лв. и данъчен финансов резултат печалба - 51 905,75 лв.

Приходните органи са коригирали данъчния финансов резултат за 2018 г. със сумата от 2 382 200,94 лв., представляваща отчетени разходи за външни услуги по следните фактури, издадени от IQ Smart Systems Ltd (превод на л.262-283):

GBIQSSBGSM20180704/04.07.2018 г. с предмет услуги по кодиране - юли 2018 г.

GBIQSSBGSM20180803/03.08.2018 г. с предмет услуги по кодиране - август 2018 г.

GBIQSSBGSM20180904/04.09.2018 г. с предмет услуги по кодиране - септември 2018 г.

GBIQSSBGSM20181004/10.10.2018 г. с предмет услуги по кодиране - октомври 2018 г.

GBIQSSBGSM20181105/05.11.2018 г. с предмет услуги по кодиране - ноември 2018 г.

GBIQSSBGSM20181204/04.12.2018 г. с предмет услуги по кодиране – 01-21 декември 2018 г.

Ревизираното лице е декларирано получени услуги по чл.82, ал.2-5 ЗДДС по енкодиране на видео потоци от IQ Smart Systems Ltd, Англия, GB298417652 с общ размер на данъчна основа 2 382 200,94 лв. по указаните фактури, за които са издадени протоколи по чл.117 ЗДДС: № 27/04.07.2018 г., № 29/03.08.2018 г., № 30/04.09.2018 г., № 31/04.10.2018 г., № 32/05.11.2018 г. и № 33/04.12.2018 г. Към протоколите са представени инвойс фактурите, издадени от IQ Smart Systems Ltd, 6 договори за хостинг услуга, сключени между "Сис Ем" ООД и IQ Smart Systems Ltd с предмет извършване енкодиране на видео потоци, и тристранен протокол от 31.12.2018 г. за прихващане на вземания и задължения между "Сис Ем" ООД, Zadola Universal Ltd, Британски Вирджински острови (управител А. К.) и IQ Smart Systems Ltd, Англия (управител П. М. Д.), съгласно който страните се споразумяват да погасят задълженията си в размер на 1 207 160 € чрез взаимно прихващане. По фактурите се установява и плащане в размер на 21 201,20 лв. (10 840 €) по банков път на 19.12.2018 г. от сметка в лева на "Сис Ем" ООД в УниКредит Булбанк към сметка на IQ Smart Systems Ltd в банка П..

Ревизията е установила, че фактурите, издадени от IQ Smart Systems Ltd, са участвали в разходната част при формиране на счетоводния финансов резултат за 2018 г. Приела е, че доставчикът не е доказал извършването на услугите, поради което е обосновала извода, че са отчетени разходи в нарушение на счетоводното законодателство по смисъла на чл.77, ал.1 ЗКПО. Органите по приходите са изтъкнали, че фактурите не отговарят на изискванията за вярност на стопанската операция, тъй като реална стопанска операция няма. Приели са, че те не са годни доказателства за признаване на разход, с оглед на което те са документално необосновани, поради което на основание чл.22 и чл.23, ал.2, т.1 и чл.77, ал.1 ЗКПО не следва да бъдат признати за данъчни цели.

С ревизионния акт са установени задължения по ЗДДС в размер на 298 522,26 лв. и лихви от 153 271,51 лв., и за корпоративен данък по ЗКПО за 2018 г. в размер на 238 220,09 лв. и лихва от 113 781,63 лв.

Недоволен от издадения му ревизионен акт, жалбоподателят го е оспорил по административен ред и с Решение № 160/02.02.2024 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП, РА е отменен относно установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м.септември до

м.декември 2018 г. в размер на 298 522,26 лв., ведно лихви от 153 271,51 лв., и е потвърден в оспорената част на установения корпоративен данък за 2018 г. в размер на 238 220,09 лв. и лихва от 113 781,63 лв.

Решаващият орган е посочил, че въпросът за реалността на стопанските операции е разгледан в частта по ЗДДС. Макар да е отменил РА в тази част, Директорът на дирекция "ОДОП" е изложил, че фактурите, издадени от IQ Smart Systems Ltd, не отразяват реални доставки на услуги от доставчика. РА в частта по ЗДДС е отменен, тъй като са документирани поредица от сделки с цел изкуствено създаване на оборот, без да е налице реална щета за фиска по отношение на ДДС. Решаващият орган се е позовал на чл.27, ал.1, т.2 ЗКПО и е потвърдил РА в тази му част.

В хода на съдебното производство беше допусната съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице Д. П., която даде заключение по следните задачи:

I. Поставени от Съда:

1. за документиране на спорните доставки има ли издадени съпътстващи документи, като договори, приемо-предавателни протоколи или др.подобни; какво счетоводно отражение са намерили посочените документи при него;
2. извършил ли е жалбоподателят начисляване на данъка по спорните фактури.
3. има ли разплащане по доставките, по какъв начин и на кои дати.
4. как е предаден резултатът от услугите и как същите са осчетоводени при него.
5. подавал ли е жалбоподателят VIES-декларации за отразяване на спорните доставки.
6. за доставчика изпълнени ли са следните условия:
 - а. лицето е установило независимата си икономическа дейност на територията на страната или има постоянен обект на територията на страната, от който е извършена доставката, или при липса на такова установяване или такъв обект - има постоянен адрес или обичайно пребиваване на територията на страната;
 - б. лицето не е установено в държавата членка, на чиято територия е мястото на изпълнение на доставката, или неговият постоянен обект в тази държава членка не взема участие в доставката.
7. отчетел ли е доставчикът приходи по спорните фактури;
8. връзката на получените доставки с извършваната от него икономическа дейност през ревизирания период.
9. редовно ли е водено счетоводството на жалбоподателя.
10. по какъв начин в РА е определена данъчната основа за облагане с корпоративен данък за ревизираната година.

II. Поставени от жалбоподателя:

1. За процесните инвойс фактури, издадени от IQ Smart Systems Ltd, има ли издадени съпътстващи документи, като договори, приемо-предавателни протоколи или други подобни и какво счетоводно отражение са намерили фактурите в счетоводството на жалбоподателя, включително начислен ли е ДДС, има ли разплащане и на кои дати, включени ли са в VIES – декларация.
2. Как е предаден резултатът от услугите по посочените фактури и как същите са осчетоводени.
3. Спазени ли са правилата и принципите на счетоводното законодателство от жалбоподателя при осчетоводяването като разходи на сделките, документирани с инвойсите, издадени от IQ Smart Systems Ltd.
4. Налице ли е осчетоводен приход от жалбоподателя във връзка с извършените разходи по спорните фактури по т. 1 и същите свързани ли са с икономическата дейност на жалбоподателя за ревизираните данъчни периоди.
5. По какъв начин в РА е определена данъчната основа за облагане с корпоративен данък за 2018 г.

Съдът ще коментира експертното заключение при излагане на правните си изводи.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства: сертификати на органите по приходите, издали ЗВР, РД и РА, представени от ответника; представените от третите неучастващи в процеса лица "Борика" АД и "Информационно обслужване" АД; информация и доказателства за издадени квалифицирани електронни подписи и период на тяхната валидност за органите по приходите, издали ЗВР, съставили РД и РА (л.133, л.137); отговор VAT BG 037704 GB BG0876 20221202 AF RI R от данъчната администрация на Великобритания относно достоверността на получените доставки от страна на IQ Smart Systems Ltd, с референтен номер: VAT_BG_037704_GB_rrrrr_20221202_AF_RI. (л.210); Заповед № 3-ЦУ-470/07.03.2023 г. на Изпълнителния директор на НАП (л.158); Решение № 621/15.05.2023 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП (л.149); превод на български език на спорните фактури и приемо-предавателни протоколи (л.263).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от РД. РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, но дори и наличието на такива не е в състояние да доведат до отмяна на РА на това основание предвид задължението на Съда по чл.160, ал.4 ДОПК да разреши спора по същество.

Спазен е срокът по чл.109 ДОПК с оглед надлежното образуване на ревизионното производство. Същото е образувано в рамките на 5-годишния срок за ревизираната година - 2018 г.

Съгласно разпоредбата на чл.112, ал.2 ДОПК ревизията може да се възлага от: т.1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или т.2 изпълнителния директор на НАП или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Необосновано се явява оплакването на жалбоподателя, че РА е издаден в нарушение на териториалната компетентност на органите по приходите, което води до неговата нищожност. В тази връзка следва да се вземе предвид тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. по тълк.дело № 2/2024 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд. Съгласно това решение не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл.112, ал.2, т.1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на НАП въз основа на заповеди по чл.12, ал.6, изр.първо ДОПК и чл.10, ал.9 ЗНАП, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл.8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция. В мотивите на тълкувателното решение се сочи, че при действието на чл.12, ал.6, изр.първо ДОПК правомощие на изпълнителния директор на НАП или на заместник-директор, комуто той е делегирал това правомощие, е да определи органи по приходите или публични изпълнители, за които не важат ограниченията на компетентността по място, обвързана с принадлежността им към компетентната териториална дирекция. В чл.10, ал.9 ЗНАП е създадено правомощие за изпълнителния директор или за оправомощено от него лице, при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции, да нареди служители от една териториална дирекция да

осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл.8 ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

Ревизионният акт не е опорочен от обстоятелствата, че ревизията е възложена и в състава на издалите го органи по приходите като възложител на ревизията е участвал орган по приходите от друга териториална дирекция, след като възложителят е от кръга на тези по чл.12, ал.6, изр.първо ДОПК и е определен по реда на чл.112, ал.2, т.1 ДОПК от директора на компетентната дирекция. Включването в персоналните предели на заповедта по чл.112, ал.2, т.1 ДОПК на длъжностни лица от състава на друга териториална дирекция с указаното ТР е възприето, че не е в противоречие с правилото на чл.11, ал.1, т.1 ЗНАП. Директорът и в тази хипотеза организира и ръководи териториалната дирекция в териториалния обхват, отреден съобразно чл.5, ал.5, т.5 ЗНАП, като не е дължимо отношение на субординация между териториалния директор и адресатите на заповедта му.

От представените по делото Заповед № 3-ЦУ-3287/08.11.2021 г., Заповед № 3-ЦУ-519/10.03.2023 г. на Зам.-изпълнителния директор на НАП, Заповед № 3-ЦУ-470/07.03.2023 г. на Изпълнителния директор на НАП и Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С. следва изводът, че ЗВР и последващата ЗИЗВР са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация, както и че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията.

В процедурата по извършване на ревизията не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способи - чрез ИПДПОЗЛ, приобщени са по съответния ред, регламентиран в закона и доказателствата, събрани в хода на ревизионно производство за предходен данъчен период по ЗДДС, мотивите изцяло са основани на преценката по реда на чл. 37, ал. 4 ДОПК на събраните в хода на ревизията писмени доказателства за установени положителни факти.

РД съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него, съответни на изискванията по чл.117, ал.1 и ал.2 ДОПК за срока на издаването и съдържанието му. РД, ведно с допълнителните документи, доказателства и приложения, е връчен на дружеството по електронен път. От значение за процесния случай е, че не е възпрепятствано правото на защита на ревизираното лице и на възможността му да подаде възражение срещу РД. Изпълнено е изискването по чл.115, ал.2 ДОПК ревизиращите органи да установят всички факти от значение за резултатите от ревизията и непосредствено да се запознаят с всички доказателства. Актовете на органите по приходите са връчвани на ревизираното лице и същото е могло своевременно да защити правата си като представи доказателства.

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели.

Съгласно чл.3 ЗЕДЕУУ (ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл.4 ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 ЗЕДЕУУ електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал.3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено

изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл.13, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл. 3, т. 10 от Регламент (ЕС) № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва.

Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал.3 и ал.4 ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях "усъвършенстван електронен подпис" означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл. 26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а "квалифициран електронен подпис" означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. По делото са представени удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги със съдържанието по чл.24, ал.1 ЗЕДЕУУ, обосновава извод за това, че заповедта за възлагане на ревизия и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в чл.13, ал.3 ЗЕДЕУУ е въведена фикция за саморъчен подпис.

По делото са представени справки от публичните регистри на "Борика" АД и "Информационно обслужване" АД за издадени електронни подписи и удостоверения за квалифициран електронен подпис на органите по приходите, подписали РА. Такива удостоверения са приобщени и за лицата, издали ЗВР. Съдът намира, че тези доказателства не са необходими, предвид разпоредбата на чл.25, т.1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила съгл. чл.52 от 01.07.2016 г., както и на чл.5, т.2, предл.2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО на ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Т.е. доказателства за КЕП не следва да бъдат представяни, макар това да е сторено от ответника в настоящото производство, а освен това са събрани и служебно от Съда.

Според чл.28, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция) доставчикът на удостоверителни услуги води електронен регистър (база данни), в който публикува удостоверенията, които използва в дейността си като доставчик, издадените удостоверения и списъка на прекратените удостоверения. Последната разпоредба е доразвита в чл. 37, ал. 2 от Наредба за дейността на доставчиците на удостоверителни услуги, реда за нейното прекратяване и за изискванията при предоставяне на удостоверителни услуги, според която регистърът съдържа: 1. удостоверенията за квалифициран електронен подпис, които използва в дейността си като доставчик на удостоверителни услуги; 2. списък на издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис; 3. списък на прекратените удостоверения; 4. удостоверения за време за представяне на електронен подпис, създаден за определен електронен документ, в случаите, когато такива се издават от доставчика на удостоверителни услуги; 5. информация по чл. 28, ал. 3 ЗЕДЕУУ. Следователно публичният електронен регистър на доставчика съдържа информация относно действащите и прекратените удостоверения за квалифицираните електронни подписи, издадени от същия.

Видно е от съдържащите се в делото справки – извлечения от информационната система на НАП, че органите по приходите, подписали ЗВР, РД и РА с електронни подписи, са притежавали сертификати, издадени от B-Trust Operational CA QES и StampIT Global Qualified CA, с валидност за периода на подписване на документите. Освен това от публичните регистри, поддържани от доставчиците на удостоверителни услуги "Борика" АД, достъпен на адрес: <https://www.b-trust.org/bg>, и "Информационно обслужване" АД, достъпен на адрес <https://www.stampit.org>, Съдът извърши проверка относно наличието на издадено удостоверение за квалифициран електронен подпис. ЗВР, РД и РА, отнасящи се до ревизията, издадени като електронни документи, като установи, че същите са подписани с квалифициран електронен подпис на органите, възложили ревизията, както и органите, извършили ревизията, са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на РД и РА в ревизията.

На следващо място, наличието на КЕП на органите, издали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, се установява по категоричен начин от приетото по делото удостоверение, издадено от трети лица, издатели на КЕП – "Борика" АД и "Информационно обслужване" АД. От същото се установява, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР и ЗИЗВР, квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Така Съдът направи извода си, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са надлежно подписани.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентен орган с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма. Възраженията на жалбоподателя за противното са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По приложението на материалния закон Съдът намира следното:

Предмет на разглеждане по настоящото дело съгласно чл.156, ал.1 ДОПК е ревизионният акт в частта, която не е отменен с решението по чл.155 ДОПК, а именно установените задължения за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 238 220,09 лв. и лихва от 113 781,63 лв.

Правният спор се състои в това налице ли са основанията да не се признаят за 2018 г. разходи в размер на 2 382 200,94 лв., отчетени от "Сис Ем" ООД по протоколи по чл.117 ЗДДС към описаните фактури, издадени от IQ Smart Sistems Ltd.

С РА преобразуването на финансовия резултат е извършено на основание чл.22, чл.23, ал.2, т.1 и чл.77, ал.1 ЗКПО. С решението на Директора на дирекция преобразуването на финансовия резултат е преквалифицирано – чл.26, т.2 във вр.с чл.10, ал.1 ЗКПО. Следва да се посочи, че макар и РА да е отменен в частта си по ЗДДС, причината за отмяната му е не признаване реалността на процесните доставки, а фактът, че са документирани поредица от сделки с цел изкуствено създаване на оборот, без да е налице реална щета за фиска по отношение на ДДС. С оглед на това правилно остава позоваването на приходните органи на мотивите на РА в частта по ЗДДС.

Ето защо оплакванията в жалбата за вътрешни противоречия във фактическите констатации и правните изводи на приходната администрация не намират опора във фактите и обстоятелствата, установени по ревизионната преписка. Приходните органи правилно са установили фактическата обстановка по случай, като следва да се има предвид, че фактите и обстоятелствата в частта на облагането с корпоративен данък подлежат на самостоятелно доказване. Жалбоподателят, комуто изрично е указана доказателствена тежест, не се справи с нея и не доказа, че инвойсите, издадени от IQ Smart Sistems Ltd, отразяват реално състояли се доставки на услуги, подлежащи на фактуриране.

Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото. По аргумент от нормата на чл.171, ал.4 АПК, тя е приложима когато Съдът е дал указание на страната, носеща тежестта на доказване (в случая – жалбоподателя), че е длъжна да докаже релевантния факт (действителното изпълнение на спорните доставки на услуги), които указания са му дадени с разпоредителното заседание.

Още с разпоредителното заседание от 18.07.2024 г. Съдът указва на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, включително че фактурите, издадени от IQ Smart systems Ltd отразяват реално извършени стопански операции и действително осъществени доставки на услуги; че разходите по тях са документално обосновани и отчетени в съответствие със счетоводното

законодателство. С така указаната му тежест на доказване жалбоподателят не се справи.

При разпределение на доказателствената тежест между страните решаващо е обстоятелството каква правна последица страната претендира като настъпила. Относно фактите, обуславящи тази последица, съответната страна носи доказателствената тежест. Основно място тук има нормата на чл.154, ал.1 ГПК, съгласно която всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципът за дирене на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението на Съда да реши делото по същество, като може да отмени изцяло или частично ревизионния акт в обжалваната част или да отхвърли предявената жалба, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление.

С оглед на събраните по делото доказателства Съдът намира, че по делото не се доказва реалното извършване на хостинг услуги за енкодиране на видео потоци. Услугите са били приети от жалбоподателя с еднотипни документи, всеки от които е озаглавен "Сертификат за доставка и потвърждение" и същите са преведени некоректно на български език като "Приемо-предавателен протокол". Анализът на сертификатите налага извода, че те са с формално съдържание, припокриващо се с предмета по представените по делото договори. Наличието на сключен договор установява възникнали между страните облигационни правоотношения, но само въз основа на договора за целите на данъчното облагане не се установява извършването на стопанската операция. За целта е необходимо да има доказателства за нейното извършване от изпълнителя по договора и съответното ѝ прехвърляне на получателя. Договорът указва само намеренията на сключилите го страни - за извършване на определени действия, описани в предмета на договора, както и условията, при които това ще бъде направено. Самото му сключване не означава, че предметът на договора е непременно изпълнен, без да е доказано доставчикът да е предал услугите. Представените договори за хостинг услуги и сертификати са създадени с цел да обслужват защитната теза на ревизираното лице, въпреки че и двете страни са ги подписали.

Съдът намира, че не следва да кредитира представените сертификати, тъй като в нито един от тях не фигурира съществен елемент от фактическия състав на извършване на фактурираните услуги - място на предаване на същите. Наред с това от съдържанието им не може да се установи как, кога и в какъв обем са извършени услугите. В сертификатите се сочи само, че изпълнителят е извършил възложената му работа и тя е приета без забележки от възложителя. Този извод на Съда се подкрепя и от изложеното в заключението на ССЕ, от което се установява, че по делото са приложени фактури, договори и сертификати за доставка и потвърждение с идентично съдържание за различни периоди. В същите приемането е описано така: "...потвърждава успеха на доставено в реално време предадени поточно видео (стриймс) със стандартни видео резолюции 1080p, 720p, 480p, 360p". Енкодиране в реално време няма как да бъде установено впоследствие, както се домогва да докаже жалбоподателят, с представените сертификати, тъй като не може да се твърди, че услуги като процесните са приети в определено място на конкретен физически адрес. Този извод се налага както от характера на разглежданите услуги, така и от дадените обяснения от представителя на ревизираното лице. Същите не изясняват механизма на процеса, за който е договорено процесното енкодиране.

Доколкото енкодирането може да бъде дефинирано като процес на преобразуване на информация от един формат или тип в друг, за да бъде лесно съхранявана, предавана или разчитана от различни устройства и програми, по делото остана неизяснен въпросът от какъв в какъв формат е ставало това, нито какви изобщо са били видео файловете. Задоволително обяснение по въпроса не се съдържа нито в сключените договори, които са пределно лаконични; нито в представените сертификати, в които общо е посочено, че

се приема успешно кодирано видео; нито в издадените фактури, предмет на които е описан като услуги по кодиране.

По съдържание фактурите не отговарят както на изискванията по чл.7 ЗСч, тъй като не съдържат информация за вида и естеството на услугата. Предметът на фактурата не позволява да се определи както видът на доставката, така и количеството на услугите. Неяснотата относно предмета на доставката не е преодоляна чрез съпътстващи фактурите документи, което възпрепятства установяването на съответствие на действително извършените сделки, възможността за доказване реалността на доставките, респективно установяване настъпването на твърдяното събитие. По делото не се доказва, че предметът на фактурите, съответства на изпълнението на насрещната престация по представените договори за хостинг услуги, доказано с факти от обективната действителност, т.е. че плащането съставлява действително насрещна престация на "приета" услуга, която има връзка с действителността.

Не е спорно по делото, че става въпрос за услуги, извършени по електронен път. Тук се включват услуги, които се предоставят чрез интернет или електронна мрежа, както и които се предоставят по принцип автоматизирано — предвид естеството им, при минимална намеса на човешки фактор и които е невъзможно да бъдат предоставени при отсъствието на информационни технологии.

От обясненията на ревизираното лице в хода на ревизията и от събраната информация от приходните органи се установява, че видео потокът съдържа визуална, звукова и друга информация, която е в голямо разнообразие от видео формати, които използват различни "кодеци", за да кодират и компресират различните типове видео. Атрибутите на цифровия видео сигнал включват пиксели, които характеризира неговата резолюция, аудио канали, кадри в секунда и др. Всеки видео файл контейнер съдържа видео и аудио данни. Тези данни са създадени от софтуер наречен кодек (накратко от компресор или декомпресор). Кодеците могат да бъдат възприемани като помощници на приложението, което програмата или операционната система използва, за да възпроизведе видео файл. Без подходящ кодек видео файлът не може да бъде стартиран.

Самият жалбоподател в обясненията си пред ревизиращите органи е посочил, че получаването на видео потоците от Zadola Universal Ltd в реално време, както и препращането им до подизпълнителя IQ Smart Systems Ltd е извършено посредством използването на групов "Multicast" транспортен протокол. Уточнил е, че груповият транспорт е ефективно решение за доставяне на едно и също съдържание едновременно до няколко енодера. Ревизираното лице само е посочило, че груповият "Multicast" транспортен протокол е базиран на IEEE 802.11 стандарт и не използва политика за обратна връзка. Това е метод за изпращане на дейтаграми до група заинтересовани получатели (енкодери) едновременно. Това е специфична IP форма използваща UDP пакети (User Datagram Protocol), който се използва за поточно предаване на медии и други мрежови приложения в реално време. Както е посочило ревизираното лице, видео потоците са получавани и препредавани в реално време и не са съхранявани, т.е. няма как да се твърди, че услуги като процесните са приети в определено място на конкретен физически адрес.

С оглед на дадените обяснения и характера на процесните услуги е оборена доказателствената стойност на сертификатите за получаване на услугата на конкретно място. Ревизираното лице в стремежа си да убеди органите по приходите, а след това и Съда, че услугите са реално извършени, е представило разглежданите сертификати, с оглед спецификата на които и след преценка на обясненията, дадени от ревизираното лице в хода на ревизията, се достига до извод, че излъчваните видео потоци в реално време, за които се твърди, че са енокодирани, но не са съхранявани от ревизираното лице, няма как да са предадени на конкретно посочен физически адрес. Това разминаване в тезите на жалбоподателя подкрепя крайния извод на приходните органи за липса на стопански операции по издадените инвойси от IQ Smart Systems Ltd.

Важно е да се отбележи, че както фактурите, така и обсъжданите договори и сертификати, са частни диспозитивни документи и въпросът за верността на материализираните в тях изявления се преценява с оглед авторството им, по какъв повод са съставени и какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на него. На първо място подписаният частен документ доказва, че материализираното в него изявление е направено и че изхожда от лицето, което го е подписало като негов издател. Съдът е длъжен да приеме за автор на изявлението лицето, подписало документа. Това е същността на формалната доказателствена сила на документите, прогласена в чл.180 ГПК. С формална доказателствена сила се ползва всеки подписан документ, независимо дали е свидетелстващ или диспозитивен. В разпоредбата на

чл.180 ГПК е уредена презумпцията, че частен документ, подписан от лицата, които са го издали, съставлява доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. По силата на тази презумпция Съдът е длъжен да смята за автор на изявлението лицето, подписало документа. В това се състои и т.нар. формална доказателствена сила на документа. Тази формална доказателствена сила на документа се отнася единствено относно факта на писменото изявление и неговото авторство. Формалната доказателствена сила може да бъде преодоляна, като се докаже неавтентичността на документа и точно това се доказва в случая.

Решаващият орган в извънсъдебната фаза на производството – Директорът на ДОДОП, в постановеното от него потвърждаващо решение, макар и без нарочно изявление за оспорване, имплицитно е оспорил в фактурите, подложени на съмнение още в РД и РА с отказа на органите по приходите да зачетат убеждаващото въздействие на първичните счетоводни документи и на приложените към тях протоколи.

Ето защо не следва да се приеме за доказано по делото, че посредством съставените сертификати е удостоверено приемането на услугите.

Допълнително следва да се посочи, че и в хода на съдебното производство жалбоподателят не доказва какви договорености са постигнати между страните. От сертификатите не може да се установи единична цена и период на извършване на услугите. Не е представена ценова оферта от въпросния изпълнител. Не са налице и каквито и да било документи, доказващи начина на формиране на цената на услугата. Както правилно са приели приходните органи, за обосноваване на доставката на услуга най-общо е необходимо да са налице доказателства, удостоверяващи възможността на доставчика да изпълни предмета на договора, осъществяването на резултата от услугата и пречирането му на получателя по доставката, каквито в случая не са налице. Такива доказателства не са представени и пред Съда. Липсват доказателства за разменена търговска кореспонденция, в т.ч. електронна, а такава безспорно е следвало да бъде изпратена, предвид клаузите в договорите. Няма доказателства, че видео потоците, подлежащи на кодиране, са достигнали до подизпълнителя. Не са представени никакви доказателства, от които да може да се установи кодиране на видео потоци, тяхното количество, формат и т.н. С оглед факта, че се касае за услуги, извършени по електронен път, лицето е имало възможност да представи извадки от информационните системи, чрез които да установи осъществяването на услугата или да поиска извършването на съдебно-техническа експертиза, чрез която да се домогне да установи твърденията от него факти. Жалбоподателят прояви процесуално бездействие в тази връзка. СТЕ беше допусната служебно от Съда, но от процесуалното поведение на жалбоподателя стана ясно, че същият се противопоставя на изслушването ѝ, като не внесе определения от Съда депозит. Това наложи нейното заличаване с протоколно определение от 16.07.2026 г. По този начин неизяснени останаха следните относими въпроси:

1. В какво се изразяват услугите в кодиране и доставяне в реално време на поточно видео "стриймс";
2. какво е значението на стандартните видео резолюции, описани в приемо-предавателни протоколи;
3. с какви технически устройства е необходимо да разполагат както изпълнителят на услуги, така и възложителят на същите, за да може да приеме услугите; разполагали ли са страните по договора с такива технически устройства;
4. къде в реално време или в архив остават следи за извършените трансляции и могат ли в по-късен момент да бъдат материализирани.

Преценено през призмата на чл.161 ГПК, поведението на страната следва да се тълкува на плоскостта на недоказването и тази страна следва да понесе последиците от непроведено успешно доказване на своята теза във връзка с установяване на релевантните факти и обстоятелства към данъчното ѝ облагане.

Необосновани са възраженията на жалбоподателя срещу приобщените към ревизията данни, получени от данъчната администрация на Великобритания в хода на друго ревизионно производство. Съдът споделя изводите на ревизията, че декларираните от жалбоподателя доставки на услуги по данни от отчетните му регистри, не са потвърдени като реално извършени от данъчната администрация на Великобритания. В тази връзка оплакванията в жалбата остават необосновани с оглед обстоятелството, че жалбоподателят не ги е оспорил по реда на чл.193 ГПК. Формулярът е получен по реда на Регламент 904/2010 ЕС и представлява официален документ, тъй като отговорите са предоставени от компетентен орган в посочената държава, при наличието на съответно споразумение между РБългария и другата страна от ЕС въз основа на Х. конвенция, по силата на което те взаимно си признават издадени от компетентните органи

документи. Същите са надлежно приобщени към ревизионното производство. В този смисъл следва да се съобрази и трайната практика на ВАС, че формулярът SCAC е официален документ, който обвързва Съда с материалната си доказателствена сила.

Следва да се приеме, че поставеният за разглеждане случай попада в хипотезата на чл.26, т.2 ЗКПО, тъй като става въпрос за разходи, които жалбоподателят не може да докаже документално и тези разходи са довели до увеличаване на декларирания му данъчен резултат. Указаната разпоредба предвижда, че не се признават за данъчни цели разходи, които не са свързани с дейността, както и разходи, които не са документално обосновани по смисъла на закона. А според чл.10, ал.1 ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ, който вярно отразява стопанската операция. Документалната обоснованост по смисъла на ЗКПО не се изчерпва с формалното наличие на счетоводен документ. Необходимо е първичният счетоводен документ да удостоверява действително извършена стопанска операция, която е свързана с дейността на данъчно задълженото лице и води до реално възникване на разход. Когато не е доказано фактическото извършване на услугата, самото осчетоводяване на фактурата не е достатъчно основание разходът да бъде признат за данъчни цели.

В случая органите по приходите са извършили корекция на декларирания от жалбоподателя финансов резултат във връзка с отчетени разходи по фактурите от IQ Smart Systems Ltd, като са приели, че същите не отразяват реално извършени доставки на услуги и поради това не представляват признати разходи за данъчни цели. Съдът намира този извод за правилен.

Разходите по процесните фактури са отчетени неправилно, с оглед безспорно установеното обстоятелство, че тези разходи не са документално обосновани. За тях са представени протоколи по чл.117 ЗДДС, но не е доказано действително да са реализирани доставки на услуги. Това е така, защото доказателствената стойност на съпътстващите документи е дискредитирана.

Признаването на разход по процесните фактури предполага установяване не само възлагане и заплащане на услугите, но и предаване на конкретния резултат от извършената дейност, като е налице яснота в какво се изразяват услугите, къде и по какъв начин са получени, къде и как са съхранявани обработените видео потоци. В настоящия случай такава конкретика не е установена. Не може да бъде споделено разбирането на жалбоподателя, че наличието на фактури, счетоводното им осчетоводяване и извършените плащания са достатъчни, за да се приеме, че са налице документално обосновани разходи. Плащането по фактурата само по себе си доказва движение на парични средства, но не установява основанията, поради което е извършено плащането, нито че насрещната престация действително е получена. След като по делото не се установи по несъмнен начин реалното изпълнение на доставки, не може да се приеме, че е налице реално понесен разход, който да бъде отчетен като документално обоснован такъв.

Следва да се отчете, че данъчното облагане по ЗКПО се основава на принципа, че данъчният финансов резултат следва да отразява реално настъпилите стопански операции. Не се допуска намаляване на данъчния резултат чрез разходи, за които не е доказано, че действително са извършени и са свързани с дейността на данъчно задълженото лице.

В настоящия случай органите по приходите правилно са приели, че отчетените разходи по процесните фактури не отговарят на изискванията за признаване за данъчни цели, тъй като липсват достатъчно доказателства за реалността на стопанските операции, за които са отчетени. Безспорно в практиката се приема, че разходите по фактури, зад които не стоят реални доставки на услуги, са документално необосновани. В случая след съвкупната преценка на всички доказателства по делото, включително обясненията на жалбоподателя, дадени в ревизионното производство и отговорите, дадени със съдебно счетоводната експертиза, се установява, че процесните фактури, издадени от IQ Smart Systems Ltd, са именно такива.

Освен това нормата на чл.16, ал.1 и ал.2, т.4 ЗКПО предвижда в случаите, когато една или повече сделки са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчният финансов резултат се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, като за отклонение от данъчно облагане се смята и заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени. В случая фактическите установявания сочат заплащане на възнаграждение за услуги, без те да са реално осъществени. С намаляване на финансовия си резултат с разходите по фактурите IQ Smart Systems Ltd

ревизираното лице се е отклонило от данъчно облагане. Съгласно цитираните законови текстове със стойността на тези сделки законосъобразно органите по приходите са увеличили финансовия резултат на жалбоподателя.

Неоснователно е и възражението за непризнаване на приходи от последващата реализация на процесните услуги. Съдът намира за законосъобразно позоваването от решаващия орган на нормата на чл.27, ал.1, т.2 ЗКПО. Посочената разпоредба предписва да не се признават за данъчни цели счетоводни приходи, възникнали по повод на непризнати за данъчни цели разходи по чл.26, т.3, 4, 5, 6, 8 и 10, до размера на непризнатите разходи. В случая възникналите счетоводни приходи са възникнали по повод на непризнати за данъчни цели разходи по чл.26, т.2 ЗКПО, която норма е *изключена от обхвата* на чл.27, ал.1, т.2 от същия закон.

Констатацията е законосъобразна и подлежи на потвърждаване от Съда.

Тъй като се потвърждават задълженията за корпоративен данък, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главните задължения.

Всичко изложено дотук мотивира Съда да приеме, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена изцяло.

С оглед изхода на спора искането на ответника за присъждане на разноски е основателно и следва да се уважи. Съгласно чл.161, ал.1 ДОПК (ред. ДВ бр.17/2026 г., в сила от 12.02.2026 г.), на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата, като на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Чл.37 ЗПП сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Според чл.24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 130 до 450 лв. С оглед материалния интерес на спора, както и значителната фактическа и правна сложност на същия, Съдът намира, че на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в максималния предвиден размер от 450 лв., които превалутирани съгласно чл.11 ЗВЕРБ, възлизат на 230,08 €.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Сис Ем" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.1, ап.109, ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Ревизионен акт № Р-2222152001256-091-001/16.10.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.Б., в частта, потвърдена с Решение № 160/02.02.2024 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, относно определените му задължения за корпоративен данък за 2018 г. в размер на 238 220,09 лв. и лихва от 113 781,63 лв.

ОСЪЖДА "Сис Ем" ООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.1, ап.109, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при Националната агенция за приходите - дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, юрисконсултско възнаграждение в размер на 230,08 € (двеста и тридесет евро и 8 евро цента). Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване преписи на страните.

СЪДИЯ:

